

POSTANOWIENIE

Dnia 1 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **K. S.** skazanego z art. 158 § 3 k.k.

oraz **K. G.** skazanego z art. 158 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w dniu 1 sierpnia 2023 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 532 § 3 k.p.k.

wniosków obrońców skazanych **K.S.** oraz **K.G.** w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 19 października 2022 r. sygn. II Aka 243/20, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 17 grudnia 2019 r. sygn. IV K 13/18,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

**nie uwzględnić wniosków i odmówić wstrzymania wykonania
zaskarżonego kasacją wyroku wobec skazanych.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z 17 grudnia 2019 r. sygn. IV K 13/18, uznał K. G. i K. S. za winnych przestępstwa polegającego na tym, że w dniu 25 maja 2006 r. w G. - działając także z inną nieustaloną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania - wzięli udział w pobiciu J. Z., dusząc oraz wielokrotnie uderzając go pięściami po całym ciele, powodując przez to obustronne krwiaki podtwardówkowe, liczne podbiegnięcia krwawe i otarcia naskórka twarzy, wylewy krwawe pod błoną śluzową warg, otarcia naskórka i podbiegnięcia krwawe tylnej powierzchni lewej kończyny górnej, wylewy krwawe w

tkance podskórnej okolic łędźwiowych, a ponadto ciężkie uszkodzenia narządów szyi, w postaci złamania kości gnykowej i chrząstki tarczowatej z rozległymi wylewami krwawymi w otaczających tkankach miękkich, które w połączeniu z zapaleniem płuc, będącym powikłaniem w przebiegu stanu po doznanych urazach mechanicznych, spowodowały niewydolność oddechowo - krążeniową, w następstwie czego pokrzywdzony zmarł w dniu 27 maja 2006 r., tj. przestępstwa z art. 157 § 3 k.k.;

przy czym K. G. zarzuconego mu czynu miał dopuścić się w okresie pięciu lat po odbyciu w okresie od 5 kwietnia 2002 r. do 3 kwietnia 2004 r. części kary dwóch lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem II K 31/99 Sądu Okręgowego w Słupsku II Wydział Kamy z dnia 17 kwietnia 2001 r. (zmienionym częściowo wyrokiem II Aka 272/01 Sądu Apelacyjnego w Gdańsku II Wydział Karny z 13 września 2001 r.) za przestępstwa podobne z art. 157 § 2 k.k. i z art. 158 § 1 k.k. tj. przestępstwa z art. 158 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to **K. G.** wymierzył **karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności**, zaś **K.S.** **karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności** (pkt I wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji obrońców Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z 19 października 2022 r. sygn. II AKa 243/20, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie (pkt I wyroku).

Od powyższego wyroku kasacje wywiedli obrońcy skazanych, którzy zaskarżonemu orzeczeniu zarzucili rażące naruszenie - odpowiednio:

- obrońca skazanego K. S. – art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k.;
- obrońca skazanego K.G. – art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k.

Obaj obrońcy w wywiedzionych kasacjach zawarli także wnioski o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W odpowiedziach na kasacje obrońców, prokurator wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski obrońców okazały się bezzasadne.

Na wstępie zauważyć należy, iż na mocy art. 532 § 1 k.p.k., w przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy w istocie dysponuje możliwością wstrzymania wykonania zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Przywołana powyżej regulacja procesowa nie formułuje przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Mając jednocześnie na uwadze wynikającą z art. 9 k.k.w. zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, stwierdzić należy, iż możliwość, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony w orzecznictwie, w zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia, w którego świetle: „wstrzymanie wykonalności prawomocnego orzeczenia ze względu na swoją wyjątkowość powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa” [postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 23 maja 2022 r. sygn. V KK 130/22; podobnie postanowienia SN z: 22 stycznia 2020 r. sygn. III KK 5/20 i z 18 listopada 2003 r. sygn. IV KK 347/03). Tego rodzaju następstwo może zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji, nakazuje przewidywać ewentualność jej przyszłego uwzględnienia. Sąd Najwyższy nadto zauważa, iż nadzwyczajny charakter kasacji i związane z nim skutki procesowe zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. prowadzą do wniosku, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić wówczas, kiedy ewentualność uwzględnienia kasacji jawi się jako wysoce

prawdopodobna. Tymczasem analiza materiałów postępowania (oraz w przypadku K. G. także uzasadnienia wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia zawartego w kasacji) – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionej kasacji – w ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym składzie, nie prowadzi do stwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia wobec któregokolwiek z skazanych.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

(B.B.)

[as]